

နွယ်မင်းခင်

အဲဒီလူနဲ့ပဲရွှေလက်တွဲ

အပိုင်း - ၁

ကလောမြို့အတွင်း ခမ်းနားပြီး သုခဘုံဟု ခေါ်အပ်သော အိမ်ကြီး၏ အပြင်ဘက် ကားဂိုဒေါင်အတွင်း ထောင့်တစ်နေရာတွင် ၁၈နှစ်အရွယ် မိန်းမပျိုတစ်ဦး။

ကြွေပန်းကန်ပြား အစုတ်လေးနဲ့ ထမင်းစားနေလေ၏။ ထမင်းခွက်ထဲ၌ ထမင်းဆီဆမ်း ဆားဖြူးနှင့် လက်တစ်ဆစ်ခန့်သာသာ ငါးခြောက်ဖုတ် နှစ် ဖြာသာပါ၏။ ဒါက သူမအတွက် နေ့စဉ် စားသောက်နေကျ ချင့်ခွက်လို သဏ္ဌာန်။ နေရသည်က အိမ်နောက်ဖေး တန်းလျား၌။ သို့သော် သူမတို့ နေ ခဲ့ရသော ကျူးကျော်တဲ လေးထက်တော့ ပိုမို အမိုးလုံပါ၏။

"ဪ ... မင်းက ဒီမှာ မျိုဆို့နေတာကိုး"

နောက်မှ ခက်ထန် မာကြောသော သခင့် အသံကို အလွတ် မှတ်မိသလို ...

"ရှင် ..."

"ပေးစမ်း ... မင်းစားခွက် ..."

"ဟင် ..."

ပြောပြောဆိုဆို သူမ ထမင်းခွက်ကို ဆွဲယူပြီး သွန်မှောက် ပစ်လိုက်၏။ ထမင်းဖြူလေးတွေနဲ့ ငါးခြောက် ပိုင်းလေးတွေက မြေပြင်ပေါ် မြင်မ ကောင်းစွာ လွင့်စင် ပြန့်ကျဲနေ၏။ ဒါနဲ့ သူမအတွက် နေ့လယ်စာက ဗိုက် ဆာလည်း အငတ် ခံရပေတော့မည်။ ဗိုက်ဆာလျှင်လည်း ထမင်းစားခန်းသို့

ဝင်ခွင့်မရှိ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူမတို့ သားအမိဆီက ရောဂါကူးမှာ မသတိလို့ပါတဲ့။ ကျွေးတာနဲ့ တင်းတိမ်ရသော ထောင်အကျဉ်းသား အသွင်သာ။ ပြန့်ကျဲနေသော ထမင်းဟင်းတို့ကို မျက်ရည် အဝဲသားနှင့် နှမြောတသွာ ကြည့်နေ မိတော့သည်။ ထို့နောက် သူမရှေ့ ရပ်လာသော တင်းမာနေသော မျက်နှာထားဖြင့် သူဌေးသား ...

"အလုပ်မလုပ်ဘဲ မျိုချင် ဆို့ချင်နေတယ်ပေါ့ ဟမ် ..."

"ရှင် ... မဟုတ် ..."

"ဘာမဟုတ်တာလဲ ... ဒါဆို ခိုးစားတာလား"

"မဟုတ်ပါဘူး သခင်လေး ဖွဲ့ ခိုးစားတာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်"

"တော်စမ်း ... မင်းတို့ မြဲမြဲ မှတ်ထားရမှာက ဒယ်ဒီရှိတုန်းကပဲ အလကားနေ ပေါ်ကျော့ နေလို့ရမယ် ... အခု မရတော့ဘူး ငါ့ဆန်စားရင် ငါခိုင်းတာ လုပ်ရမယ်"

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့"

"မင်း စားခွက် ပြန်ကောက် ပြည့်တန်ဆာမသမီး"

"အဟင့် ... ဟင့်"

ပြည့်တန်ဆာမ သမီးတဲ့ ... ဝမ်းနည်း လှိုက်တက်လာသော ခံစားချက်။

"မျက်ရည်ချူဖို့ မစဉ်းစားနဲ့ ယိုးမယ်ဖွဲ့ မင်းတို့ သားအမိက တော်တော် မာယာများမှန်း ငါသိတယ်"

"အင့်"

"ရှိုက်သံ မကြားချင်ဘူး ..."

" "

မျက်ရည်စများကို လက်ဖမိုးနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း သုတ်လိုက်ပြီး သူလွင့်ပစ်လိုက်သော ထမင်းပန်းကန်ပြားအား ကောက်လိုက်သလို ထမင်းလုံးများအား လှည်းကျင်းရန် တံမြက်စည်းဆီ အကြည့် ရောက်သွားသည်။

"ထမင်းလုံးတွေကို တစ်လုံးမကျန် ပြန်ကောက်"

ဒီစကားက တံမြက်စည်း မသုံးရန် ရည်ရွယ်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဖွဲ့ကောင်းကောင်း သိသည်။ ပြောင်သလင်းခါအောင် ထမင်းလုံးများကို သန့်ရှင်းပြီးသည်အထိ ထိုနေရာ၌ ရပ်နေသော ခက်ထန်သည့် မျက်နှာထားကြောင့် အလုပ်ခိုင်းတော့မည် ဆိုတာ ဖွဲ့ သိသည်။ သူနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ရပ်လိုက်သည်နှင့် ...

"ခြံထဲက မြက်တွေ ရှင်းချေ ... မပြီးမချင်း ရေသောက်ဖို့တောင် မစဉ်းစားနဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့"

"မင်းအမေ ပြည့်တန်ဆာမကို သွားခေါ်"

"ရှင်"

"မင်း နားလေးနေတာလား"

"ဟို ... မေမေ နေမကောင်းလို့ အိပ်နေပါတယ် သခင်လေး"

"သွားနှိုးချေ ... ဆင်ခြေပေးဖို့ မစဉ်းစားနဲ့ ငါ့အိမ် အရိပ်မှာ နေရင် တန်ရာတန်ကြေး ပြန်လုပ်ရမယ်"

"ဟို ... တောင်းပန်ပါတယ် မေမေ နေမကောင်းလို့ပါ သခင်လေး ဖွဲ့ပဲ ခြံရှင်းပါ့မယ်"

"အဟွန့် ... နေမကောင်းဘူးဆိုရင် ဆေးခန်းလေး ဘာလေး ပြပေးလိုက်ဦး"

"ရှင်"

မချိုမချင်ဖြင့် ငေါ့ပြောလိုက်သော ဥယျာဉ်မှူး၏ အပြောကို နားမလည်၍ ပြန်မေးလိုက်လျှင် ...

"အဟက် ... စေတနာရှိလို့ ပြောတယ်တော့ မထင်လေနဲ့ မင်းအမေဆီက ပိုးတွေဘာတွေ ကိုက်နေရင်"

"... .."

မေမေ့အကြောင်းကို ရွံရှာသလို ပြောခံလိုက်ရပါလျှင် စိတ်တွင်း၌ နင့်နင့်သီးသီး ခံစားချက်က ဖွဲ့ကို နာကျင်စေသည်။ သို့သော် ဖွဲ့ မေမေ ကိုယ်တိုင်က ဤအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်ရကာ ...။ သူမကိုပင် အဖေအမည် မပေါ်ဘဲ မွေးဖွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်မို့ ဥယျာဉ်မှူး၏ ပြင်းထန်သော စကား လက်နက်တို့က ထူးဆန်းလိမ့်မည် မထင် ...။

"သွားလုပ်လေ ... ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ"

"ရှင် ... ဟုတ်ကဲ့"

ထို့နောက် မလှမ်းမကမ်းမှ ရပ်နေသော ခြံစောင့် ဖိုးလုံးနှင့် ထမင်းချက် ဒေါ်မြင့်တို့အား ရှုတည်တည် ကြည့်ပြီး အမိန့်ပေးလိုက်၏။

"ဘယ်သူမှ အဲဒီ မျိုးမစစ်ကို ကူမလုပ်မိစေနဲ့"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါ သခင်လေး"

ထို့နောက် ဓား၊ ပေါက်ပြားတို့ကို ယူဆောင်ကာ ပေါင်းရှင်းရန် တာဆူ ရတော့သည်။ ဒီအိမ်က ထမင်းကို စားရင် သူ့အလုပ် လုပ်ရမည်မှာ အမှန်ပဲမို့ ဒီရက်ပိုင်း မေမေ့ ကျန်းမာရေးက တရှောင်ရှောင် ဖြစ်နေ၍ အိမ်ရှင် ခိုင်းသမျှ အလုပ်ကို ခိုင်ခံ့ လုပ်ရသည်မို့ အရမ်းပင်ပန်း ရှာပါ၏။ ယိုးမယ်ဖွဲ့တို့

သားအမိ ရောက်လာကတည်းက ခြံစောင့်ဖိုးလုံး၏ တာဝန်က ပေါ့ပါးသွားလျက် ယောက်ျားလေး အလုပ်ကို ဖွဲ့သာ လုပ်ရ၏။

"ကိုကို"

"ပြော ... ချယ်ချယ် ..."

"ဟီး ... ဒီနေ့ ကိုကို အလုပ်နားတယ်ရော"

"အင်း ဘာပူဆာချင်လို့လဲ ... လေသံက"

"ဟုတ် ကိုကို ... ချယ်ချယ်ကို ကစားကွင်း လိုက်ပို့ပေးပါနော် ..."

"အင်း လိုက်ပို့ပေးမယ်"

"တကယ်နော် ကိုကို ဒါဆို ချယ်ချယ် အဝတ်သွားလဲတော့မယ် ..."

"အိုခေ"

အဝတ်အစားလဲ ပြင်ဆင်ပြီးသည်နှင့် သူတို့မောင်နှမ ကားရှိရာ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာကြသည်။ ခြံသန့်ရှင်းရေး လုပ်နေသော မိန်းကလေးထံ ချယ်ရီ အကြည့် ရောက်သွားမိစဉ် ...

"မိချယ်ရီ ... အဲဒီကလေးမနဲ့ ဝေးဝေးနေ"

"ရှင် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကို"

မောင်နှမ ဝမ်းကွဲ ဖြစ်သည် ဆိုသော်လည်း သူတို့မိသားစု ပြဿနာကို သိထား၍ ချယ်ရီ ချက်ချင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သလို ကားလေးကလည်း ကစားကွင်းသို့ ...

နေ့လယ် အချိန်ကတည်းက ရှင်းလာသော ခြံတွင်းက မြက်ချုံတို့က ညနေ ငါးနာရီ အထိတိုင် တစ်ဝက်ကျော်သာ ပြီးသေးသည်။

"ဝီ ... ဝီ ... ဝီ"

"ဝီ ဝီ ... ဝီ"

ဗိုက်ထဲက ပိုးလေးတွေက အစာ တောင်းနေကြပြီထင်သည် ဆာလောင် မွတ်သိပ်မှုဒဏ်ကို အလူးအလဲ ခံစားနေရရှာ၏။ အလုပ်မပြီးရင် ရေပင် မသောက်ရဟူသော သခင့်အမိန့်က ဖွဲ့နားထဲ ပဲ့တင် ထပ်နေသည်။

"ဝီ ... ဝီ ... ဝီ ..."

ဗိုက်လေးကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ ဖိရင်း လက်တစ်ဖက်က အမှိုက်များကို ကောက်နေရသလို ဆာလောင်မှု ဒဏ်ကို ရူးမိုက်စွာ ခံစားရင်း သူမရှေ့သို့ ပေါင်မုန့်ထုပ်လေး လက်ကကိုင်ကာ လျှောက်လာသော ဖိုးလုံး။ သူမထံ မုန့်ထုပ်ကို ကမ်းပေးရင်း ...

"နင် ဗိုက်ဆာနေတယ် မဟုတ်လား"

"ဟင် ..."

"ရော့ ဒါလေး စားလိုက်"

"ဟို ... ဖွဲ့မဆာပါဘူး"

"ယူထားလိုက်ပါ ယိုးမယ်ဖွဲ့ရယ် ငါက စေတနာနဲ့ ကျွေးတာပါ ... နင် နေ့လယ်ကလည်း ဘာမှ မစားရသေးဘူး ပြီးတော့ သခင်လေးလည်း မရှိဘူး ယူထားလိုက်နော်"

ဖိုးလုံးက သနား ကြင်နာတတ်သူပီပီ သူမအား သခင် လစ်သည်နှင့် မုန့်ထုပ်လေးတွေ ယူလာပေးတတ်သည်။ သို့သော် ခက်ထန်သော ဥယျာဉ်မှူး၏ ပုံရိပ်က အာရုံထဲ ပေါ်လာရာဝယ် ...

"ငါ မယူတော့ပါဘူး ဖိုးလုံးရယ်။ တော်ကြာနေ နင်အလုပ် ပြုတ်နေပါ မယ်ဟာ။ ငါအလုပ်ပြီးမှပဲ စားတော့မယ်နော်"

"အေးပါဟာ ... ငါကူလုပ်မယ် ..."

"ရတယ် ... ငါလုပ်ပါ့မယ် ... နင်ပြန်တော့လေ"

သူတို့လည်း သခင့်အမိန့်ကို နာခံရသည်မို့ လက်လျှော့ကာ ...

ကားသံတို့ သီချင်းသံတို့ တိတ်ဆိတ် သွားပြီးသကာလ ပတ်ဝန်းကျင် တစ် ခွင်ကလည်း အိပ်မောကျလျက်။ လသာရောင်ထဲမှာ ခြံရင်း မပြီးသေးသူက ယိုးမယ်ဖွဲ့။ မေမေ သက်သာရဲ့လားပင် မသိ။

သူမ ယုယုယယပင် ပြုစုခွင့်မရ။ အဆာလွန်သွား၍လား မသိ ရင်ထဲ တ လှိုက်လှိုက် တုန်နေသည်။ ထိုပုံအား အချိန်ကြာ ကြည့်နေသူက ဥယျာဉ်မှူး။ ဘနာရီ ကျော်လောက်တွင် အလုပ် ပြီးစီးသည်မို့ အိမ်ရှေ့ တံခါးဝတွင် ရပ် ကာ သခင်လေး အလာကို ရပ်စောင့်နေ၏။

ဒီအိမ်ထဲသို့ သူ့ဖေဖေ ဆုံးချိန်မှစ၍ ဖွဲ့တို့ သားအမိ ဝင်ခွင့် မရှိတော့။ ဖြုတ်ကောင်တို့ ကိုက်ထား၍လားမသိ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဲနီနေပြီး တ ကိုယ်လုံး ညစ်ပတ်နေ၏။

ခဏအကြာတွင် တံခါး ပွင့်လာသည်နှင့် ...

"အလုပ်ပြီးပါပြီ သခင်လေး"

"သွားတော့"

ချာခနဲ လှည့်ထွက်ပြီး တန်းလျားသို့။ ဂိုထောင် အရောက်တွင် လှိုက်တက်လာသော ရင်တုန် မောပန်းမှုနှင့်အတူ ခွေလဲ သွားတော့သည်။ ထိုစဉ် သူမရှေ့သို့ လျှောချလာသော ထမင်းဆီဆမ်းနှင့် ငါးခြောက်ဖုတ်။ ခွေးကို ပစ်ချကျွေးသလို ပစ်ချပေးမှုမျိုး။ ထို့နောက် ပြန်လှည့် ထွက်သွားသော ဥယျာဉ်မှူး။

ဖွဲ့ ဟန်မဆောင်နိုင်စွာ ထမင်းခွက်ကို ယူပြီး အားရပါးရ စားလိုက်သော်လည်း အဆာ လွန်သွားသောကြောင့် လည်ပင်း၌သာ တစ်ဆို့နေပြီး မျိုချရ ခက်နေရှာသော ထမင်းလုတ်နှင့် အတူ မျက်ရည်စက် တို့က ထမင်းခွက်ဆီ စီးဆင်းလျက် ...

ဂိုဒေါင်အကွယ်က ကြည့်နေသော မှူးကတော့ အနိုင်ရသူ အပြုံးမျိုးဖြင့်

‘မင်းတို့သားအမိက ခွေးထက်ဆိုးတဲ့ ဝပ်ကျင်းမှာ နေရမယ် ငါတို့ စွန့်ပစ်စာကိုပဲ စားရမယ် ယိုးမယ်ဖွဲ့’

အပိုင်း - ၂

"သမီးလေး ဖွဲ့"

"ရှင် မေမေ"

ရေပတ် တိုက်ပေးရင်း ပြန်လည် ထူးလိုက်သော ယိုးမယ်ဖွဲ့။ သူမ မျက်နှာလေးကို စေ့စေ့ကြည့်နေသော ဒေါ်ခေမာကြောင့် ပြုံးကြောင် ကြည့်မိသည်။

"သမီး အဆင်ပြေရဲ့လားကွယ်"

"ရှင် ... အော် အဆင်ပြေပါတယ် မေမေ"

"သမီးလေးဒီလိုတွေ ဒုက္ခခံနေရတာ မေမေ့ကြောင့်ပါကွယ် ... မေမေ့ကြောင့်ပါ ... အဟင့်ဟင့် ဟင့်"

"မေမေရယ် ... မငိုပါနဲ့နော် ဖွဲ့ ... ဖွဲ့အဆင်ပြေပါတယ် ..."

"သမီးရယ် ..."

သားအမိနှစ်ယောက် တင်းကြပ်စွာ ဖက်ထားလျက် ...။ အရာရာဟာ သူမ အပြစ်သာမို့ ဖြူစင်သော ဖွဲ့စိတ်လေးကို ဥယျာဉ်မှူး၏ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း အပြောအဆိုကြောင့် ညစ်ထေး မသွားစေချင်ပါ ...။

"သမီး"

"ရှင်"

ရင်ခွင်ထဲက ဖွဲ့က ခေါင်းလေး မော့ကြည့်လာစဉ် မျက်လုံးအိမ်လေးထဲ၌ ဝဲလည် ဝဲလည်သော မျက်ရည်စလေးများကို သူမ မသိအောင်

တိတ်တဆိတ် ပုတ်ခတ်နေမှန်း ဒေါ်ခေမာ သိနေခဲ့ပါ၏။

"မေမေ ဘာပြောချင်လို့လဲ"

"အင်း ... မေမေတို့ ဒီက ထွက်သွားရအောင်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ ဖွဲ့မေ့မေ့ကို လုပ်ကျွေး နိုင်ပါတယ်"

ဟင် ... သမီးလေးက လုပ်ကျွေးနိုင်သည်ဆို၍ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့် သွားရသူက ဒေါ်ခေမာ ...။ သမီးကို သူမလို ဘဝမျိုး၌ မရှင်သန် စေချင်ပါ။ ထို့အပြင် ချောမောလှပပြီး ကြွေရုပ်လေးအလား ချစ်စရာ ကောင်းလွန်းသူ လေးမို့ ...။ အဝတ်အစား နွမ်းနွမ်းလေးများသာ ဝတ်နေရသူမို့ ...

"အင်းပါကွယ် ..."

အိမ်ရှေ့တံခါးဝ၌ သားအမိနှစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်ကာ သခင်အလာကို စောင့်နေကြသည်။ ၁၅ မိနစ်ခန့်အကြာ စောင့်နေရပြီးနောက် ပွင့်လာသော တံခါးမကြီး။ ထို့နောက် ထိုသားအမိထံ ရွံရှာ စက်စုပ်ဖွယ် အကြည့်ဖြင့် ဥယျာဉ်မှူး၏ အကြည့်စူးစူး။

"ဘာတောင်းချင်လို့ လာတာလဲ ဒေါ်ခေမာ ..."

"တောင်းစရာရှိလို့ လာတာ မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရင် အန်တီတို့ ခွင့် တောင်းစရာ ရှိလို့ပါ ..."

"အဟက် ... မဟုတ်မှလွဲ အမွေကိစ္စပဲ ထင်တယ် အဲဒီအတွက်တော့ စိတ်မ ကောင်းပါဘူး ဒေါ်ခေမာ ဒယ်ဒီက ကျွန်တော့်ကို အကုန် လွှဲခဲ့ပြီးသား အ ဟက် ..."

ဥယျာဉ်မှူး၏ စကားလက်နက်တို့က ဒေါ်ခေမာတို့ကို ငွေမက်သူ ပမာ ရယ်မို့ သည်းခံစိတ်တို့ ကုန်ဆုံး သွားရသည်။

"မင်းဆီက ငါတို့ ဘာမှ မလိုချင်ဘူး ဥယျာဉ်မှူး အခုလာတဲ့ ကိစ္စက ငါတို့ သားအမိ ဒီအိမ်က အပြီး ထွက်သွားမယ့် အကြောင်း လာပြောတာ"

ထိုလူက အမွေကိစ္စကိုသာ တရစပ် ပြောနေသူမို့ ပြန်ပြောလိုက်သည့် မေ မေ့အသံက မာဆပ်ဆပ် ရှိနေသည်။ ဖွဲ့ကတော့ ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းလေး သာ ငုံ့ထား၏။

"ဘာ ..."

ဘာကြောင့်ရယ်မသိ စိုးထိတ် ပြာဝေသော မှူး မသိစိတ် ရင်တွင်းမှ ခံစား ချက်။ အတိတ် အကြောင်းနှင့် ချိန်ခွင် ထည့်ချိန်လိုက်လျှင်ပဲ ထောင်ထလာ သော မေးကြောများ ...။

"အဟွန့် ... ခင်ဗျားတို့ ဝင်ချင်တိုင်းဝင် ထွက်ချင်တိုင်း ထွက်ရအောင်က ဒါဧရပ်မဟုတ်ဘူးလေ ..."

"အန်တီသိပါတယ် ... နောက်ဘယ်တော့မှ ပေါ်လာမှာ မဟုတ်လို့ စိတ်ချ ပါ မောင်ရင်"

"အဟင်းဟင်း လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ထွက်သွားလို့ မရဘူးဆိုတာ မြဲမြဲ မှတ်ထားပါ ... ဒေါ်ခေမာ ... ဘာလို့ဆို ခင်ဗျားတို့ သားအမိက မသေမချင်း ညှင်းဆဲခံဖို့ ကျုပ်ဆီမှာ အကြွေး ကျန်နေတယ်ရော ... အဟက်"

"အစစအရာရာအတွက် အန်တီပဲ မှားခဲ့တာမို့ အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါ တယ် ဥယျာဉ်မှူး အန်တီ့သမီး ရှေ့ရေးအတွက် ထွက်သွားမှ ဖြစ်မှာမို့ပါ"

"ဘယ်လို ... ရှေ့ရေး ဟုတ်လား ... ဟားဟားဟား"

""

"ဘယ်လိုလဲ ... ခင်ဗျားသမီးကို ပြည့်တန်ဆာ လောကထဲ သွင်းပေးမယ့် ရှေ့ရေးမျိုးလား ဟားဟား"

"မင်း လွန်လာပြီ ဥယျာဉ်မှူး ... မင်း"

"အဟက် ..."

"မေမေ ... ပြန်ရအောင်နော် ..."

သူမလက်ကို ဆွဲပြီး ငိုမဲ့မဲ့လေး ပြောမိလျှင် ဒေါ်ခေမာ အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်ကို လျှော့ချရင်း ပြန်လှည့် ခဲ့ရတော့သည်။

‘တစ်နေ့တော့ မေမေတို့ လွတ်မြောက်မှာပါ သမီးရယ်’

ဥယျာဉ်မှူး မဲပြုံးတစ်ချက်နဲ့အတူ အန်တင်းတင်း ကြိတ်လျက် လွန်ခဲ့သော ရှစ်လခန့်က အတိတ်ဆီသို့ ...

ဒယ်ဒီ ဦးဝင်းမော်နှင့် မာမီ ဒေါ်ထိပ်ထားခင်တို့မှာ မှူး ငယ်စဉ် ကတည်းက အိမ်ထောင် ကွဲသွားခြင်း ဖြစ်ပြီး မှူးကတော့ ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် ကျန်ခဲ့၏။ ဒေါ်ထိပ်ထားခင်မှာ ဇာတိရပ်မြေ ပြည်၌ အထည်လုပ်ငန်းကို ဦးစီး လုပ်ကိုင်နေ၏။ မှူးကတော့ ကျောင်းပြီးသည်နှင့် ဒယ်ဒီ့ သစ်စက်၌ ဦးစီး ဦးကိုင် ပြုသလို အားသည့်အချိန်၌ မာမီ့ထံ အလည်ရောက်ဖြစ်၏။

အရှုပ်အရှင်း ကင်းသော ဒယ်ဒီသည် အခုတလော အလုပ်၌ ခဏခဏ ပျောက်သွားတတ်သလို အိမ်ပြန်လည်း နောက်ကျ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ချိုအီ နေသော ရေမွှေးနံ့တို့က မခံနိုင်စွာမို့ မှူး မသင်္ကာချင်တော့။ ဒယ်ဒီ့ မိတ်ဆွေများထံ စုံစမ်းလိုက်သောအခါ ပြောင်းပြန် ဖြစ်သွားသလို ကမ္ဘာ

မြေကြီး။

‘ပြည့်တန်ဆာမ တစ်ယောက်နဲ့ ငြိနေတယ်’တဲ့။ အပျက်မတစ်ယောက်နဲ့ ကြားရသော သတင်းရယ်မို့ ရွံရှာသွားသော ဒယ်ဒီ့လုပ်ရပ် ...

တစ်နေ့ အိမ်သို့ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးကို ခေါ်လာသော ဒယ်ဒီ ... မှန်ကုတ်နေသော မှူးမျက်နှာက အလိုမကျကြောင်းကို ပြသည်မို့ မျက်နှာချို သွေးလာသော ဦးဝင်းမော်။

"သား"

" "

"ထိုင်ဦး ခေမာ ... သမီးလည်းထိုင် ... သားဒီမှာ မင်းညီမ"

"အဟက် ... ဒယ်ဒီ ဒါဘာသဘောလဲ"

"သား ဒယ်ဒီ ရှင်းပြ"

"တော်တော့ ဒယ်ဒီ"

"သား တစ်ပင်လဲမူ တစ်ပင်ထူမို့ ဒယ်ဒီ့ကို နားလည်"

"ဘယ်လို ... ကျွန်တော့်မှာ မာမီ သက်ရှိထင်ရှား ရှိသေးသလို ဒယ်ဒီ့ကို လည်း မာမီမဟုတ်တဲ့ ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ ကျွန်တော် မမြင်ချင်ဘူး ..."

"တော်တော့ ဥယျာဉ်မှူး"

"အဟက် ... ဘာလဲ ဒယ်ဒီ ပြည့်တန်ဆာမ တစ်ယောက်က ဒယ်ဒီ့ အတွက် အရမ်း အရေးကြီးနေတာလား ... "

"မင်း ခွပ် ... ကဲကွာ"

"ဟင်"

တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် လက်နဲ့ပင် မရွယ်ဖူးသော ဒယ်ဒီက ဒီမိန်းမ

အတွက်နှင့် မှူးအား ထိုးပြီး အခန်းထဲ ဝင်သွားလေရဲ့။ ဖွဲ့ မေမေ့နောက် ဆက်လိုက်ရနိုးနိုး ချီတံ့ချတံ့နဲ့ ရပ်ကျန်နေခဲ့လျှင် စုတ်တစ်ချက် သပ်လိုက် ရင်း သူမဆီ ရောက်လာသော အကြည့်ပြင်းပြင်း ...

"မင်းက ပြည့်တန်ဆာမ သမီးလား အဟက် ..."

"ရှင် ... ဟုတ် ..."

"အဟက် ... သွား ထွက်သွား မင်းတို့ကို ရွံတယ်"

"ရှင် ..."

"ထွက်သွား"

"အင့်"

ရှိုက်သံ နုနုနှင့်အတူ ထွက်ပြေးရင်း အိမ်အပြင်ထောင့်၌ ခိုကပ်တတ်မြဲ သူမအကျင့် ...

လွန်ခဲ့သော သုံးလခန့်က ဒယ်ဒီ သေဆုံးရခြင်း အကြောင်းက မှူး တစ်သက် မကျေပွဲ နွဲ့ရမည့် စစ်ပွဲပမာ ...။ အတိတ်ဆိုးကို မေ့ဖျောက်ရင်း ...

သစ်ခွခြံထဲ၌ ပေါင်းသင် ရှင်းလင်းနေသည့် ယိုးမယ်ဖွဲ့ထံ လျှောက်လာသူ က ချယ်ရီ။

"ညမလေး"

"ဟင် ... ရှင်"

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အရှင်သခင်၏ ညီမမို့ အပြစ်သား တစ်ယောက်

အသွင် ကြောက်ရွံ့လန့်ဖျပ်ခြင်းက ချက်ချင်း ဆိုသလို ...

"မမလေး ဘာလုပ်ပေးရမလဲရှင်"

"အော် အမခိုင်းစရာ မရှိပါဘူး ရော့ ညမလေးအတွက်"

"ရှင် ..."

"ဒါက ချယ်ချယ် အဝတ်တွေပါ ... ညမလေးအတွက် ပေးတာ"

ကမ်းလာသော အဝတ် အိတ်များကို ဘီလူးတစ်ကောင် မြင်ရသည့်အလား

...

"ဟို ... မယူ ... မယူပါရစေနဲ့ ဖွဲ့မှာ ရှိပါတယ်"

"အို ... မဟုတ်တာ ... ညမလေး အဝတ်အစားတွေက သုံးစုံပဲ ရှိတာမလား"

"ရှင် ... မမ ... မမလေးက ဘယ်လိုသိ"

"ချယ်ချယ် အလွတ် ရနေပါပြီ ... ယူထားလိုက်နော်"

"ရှင် ... ဖွဲ့မလိုပါဘူး မမလေး ဟို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"မဟုတ်တာ ယူထားပါ ... ဘာလဲ ချယ်ချယ်ကို မသတိလို့လား"

"မဟုတ် ... မဟုတ်ပါဘူး ... အင့်"

ချက်ချင်း ငိုရှိုက်လိုက်သော ဖွဲ့ကြောင့် ချယ်ချယ် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနှင့် လန့်သွားရ၏။ သူမစကားထဲ၌ အမှားပါသွားလားဟု ပြန်လည် ဆန်းစစ်ရင်း ထိပ်ထိပ်ပြာပြာဖြင့် ...

"ညီမလေး ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မသတိစရာ ကောင်းတာက ဖွဲ့ပါ မမလေး ..."

"အိုကွယ်"

ချယ်ချယ် ရင်၌ ဖြစ်သော ဂရုဏာ မျက်ဝန်းဖြင့် ကြည့်မိရင်း ...

"ရော့ ... ယူထားလိုက်နော်"

"ဟင့်အင်း ... ဖွဲ့ မယူပါရစေနဲ့ မမလေး ဖွဲ့ ... ဖွဲ့ ... သခင်လေးကို ကြောက်တယ်"

"အော် ယိုးမယ်ဖွဲ့ရယ် ကိုကိုက သူ့အခန်းထဲမှာပဲ ယူထားလိုက်နော် ... မမ ကိစ္စလေး ရှိလို့ သွားပြီနော် ..."

"ရှင် ..."

ချယ်ချယ် သူမလက်ကလေးထဲ အတင်းထိုးပေးပြီး ထွက်သွားတော့ ဖွဲ့ မပြောသာဘဲ ရပ်ကျန်ခဲ့၏။ အဝတ်အစား သစ်သစ်လွင်လွင်လေးတွေက ဦးဝင်းမော် ဆုံးသွားပြီးနောက် သခင်လေးက မီးပုံရှိပစ်၍ ပါလာသော အဝတ်အစားကိုသာ ဝတ်ဆင်ခဲ့ရ၏။ ထိုစဉ် သူမထံ လျှောက်လာနေသော သခင်လေး။ သူမဆီက အဝတ်အစားအိတ်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး ဖိုးလုံးကို အမိန့်ပေးလိုက်သော ...

"အဲဒီအဝတ်ထုတ်ကို မီးရှို့လိုက်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ သခင်လေး"

ဖိုးလုံး စိတ်မကောင်းသော်လည်း အဝတ်အိတ်ကိုယူကာ သူတို့အဝေးသို့။ ထို့နောက် ယိုးမယ်ဖွဲ့ထံ ကောက်ကျစ်ဖွယ် အကြည့်နှင့်အတူ ...

"မင်းတို့က အစုတ်အပြတ်လေးတွေနဲ့မှ ပြည့်တန်ဆာမ ပီသတာ"

ထိုစဉ် ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာပြီး သစ်ခွရုံအနီးက ဒန်းဆီ လူနှစ်ယောက် လျှောက်လာ၏။ ခွန်းသနှင့် ဟိန်းက ဖွဲ့အား ကြည့်ကာ မှူးဘက်သို့

...

"ဒီကလေးမက မင်းတို့အိမ်ဖော်လား"

"အဟွန့် အဲဒါက ပြည့်တန်ဆာမရဲ့သမီးလေကွာ"

"ဝိုး ... ရုပ်လေးက ချစ်စရာလေးပါရော မထင်ရက်စရာဘဲ ဟဲဟဲ"

"အဟက် ... ဒါပေမဲ့ အစွယ်နဲ့ပါကွာ ... နောက်ပြီး လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ ပေါက်လာတဲ့ ကလေးမပါ ... ခွေးစားကျီးစားပေါ့ ဟားဟား"

အင့် ...

ဖွဲ့ရင်ဘတ်ထဲက နာကျင်သော ခံစားချက်နှင့်အတူ အတားအဆီး မဲ့သော မျက်ရည်များ ...

"ဝိုး ... မထင်ရက်စရာပဲကွာ ... မှူးရာ မင်း ဒီလိုပဲ တိတ်တိတ်ပုန်း စားနေ တယ်ပေါ့"

"Oh, no ငါက ရွံတတ်တယ် ဒါကြောင့် အိမ်ထဲတောင် အဝင်မခံဘူး"

"အော် ... ဒါဆို ငါကစားလို့ရလား မှူး"

"အဟက် ... သူ အသွေးအသားတွေ ဆာလောင်နေရှာမှာပေါ့ သဘောပဲ ကွာ ... အဟက်"

မှူးထံက ခွင့်ပြုချက်ရလျှင် မိန်းမကိစ္စ၌ မွေ့လျော်တတ်သော ဟိန်းက ဖွဲ့ အနား လျှောက်လာပြီးလျှင် ရုတ်တရက် ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်သော အင်္ကျီ အတွင်းက လှစ်ခနဲပေါ်လာသော အသားဝင်းဝင်း။ ဖွဲ့ လှည့်ပြေးရန် ကြံရွယ် လိုက်စဉ် ခါးစပ်အား တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ပွေ့ဖက်လိုက်သော လက်များ။

"ဘယ်ပြေးမလို့လဲ မျိုးမစစ်လေးရဲ့"

"ဖွဲ့ ... ဖွဲ့ တောင်းပန်ပါတယ် အဟင့် ဟင့်"

"အဟွန့် ကိုယ်က သေသေချာချာ ပြုစုပေးမှာပါ"

ထို့နောက် သူမ ပခုံးလေးအား အချိန်ကြာ စုပ်ယူလိုက်သော အထိအတွေ့ ကြောင့် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချမိရင်း ရုန်းသော်လည်း မရ။ အားကိုးတကြီးနှင့်

...

"သခင်လေး သခင်လေး ကယ်ပါ"

"အဟက်"

"အင့်"

ဖရိုဖရဲ အဝတ်အစားများအား ဖိုးဖိရင်း ရှက်ရွံ့သွားရသလို တန်ဖိုးမဲ့စွာ
ဖျက်ဆီးခံရတော့မည့် သိက္ခာတရားများ။

‘မေမေရေ ကယ်ပါ’

ထိုကြုံရာမရ မြင်ကွင်းကို ပွဲကြည့် ပရိသတ်ပမာ ကျေကျေနပ်နပ် ကြည့်
နေသူက ဥယျာဉ်မှူးနှင့် လူရွယ်တစ်ဦး။ မျက်ရည် ပြိုးပြိုးပျက်ပျက်နှင့် ဖွဲ့
သူ့ကို ကြည့်မိရင်း ရင်ထဲမှ နာကျင်စွာ ...

‘ခင်ဗျားက သိပ်ချောမော ခန့်ညားသလို သိပ်ယုတ်မာ ကောက်ကျစ်နိုင်ပါ
တယ် ဥယျာဉ်မှူး’

ထို့နောက် နောက်မှ သိုင်းဖက်ထားသော လူ၏ လက်အလွှတ်တွင်
အသိစိတ်မဲ့ကာ ပျိုလဲသွားသော သူမခန္ဓာကိုယ် သေးသေးလေး။

အပိုင်း ၃

မှူး သူလုပ်ရက်ကြောင့် ပျော့ခွေ မေ့မျောသွားသော သူငယ်မကို ကြည့်ရင်း လွန်သွားမှန်း သိလိုက်၏။ သို့သော် သူ့ဘဝမှာ တောင်းပန်ခြင်းဆိုတာ မှူးအတွက် Opposite direction။ သူလုပ်ရပ်တိုင်းရဲ့ ခြေလှမ်းတိုင်ဟာ ဆန့်ကျင်ဘက် မသိစိတ်၏ ညှို့ယူ ခံရခြင်းသို့ ဦးတည်နေသော ခံစားချက် မျိုး ဖြစ်နေသည်။ သက်ပြင်းကို ချလိုက်ပြီး ဖွဲ့အနား ထိုင်ချလိုက်၏။ ထို့နောက် ခွန်းသနှင့် ဟိန်းအား မျက်လွှာ တစ်ချက်ပင့် လိုက်ရင်း ...

"မင်းတို့ ပြန်တော့"

"ဟာ ... ငါတို့ မသောက်ရသေးဘူးလေကွာ ..."

အကြည့်စူးစူး တစ်ချက်က သူတို့ထံ ပို့လိုက်လျှင်ပဲ ခွန်းသနှင့် ဟိန်း ထွက်သွား တော့သည်။ ထို့နောက် တစ်ချိန်လုံး စေ့စေ့စပ်စပ် မကြည့်ဖူးသော သူမအား တစ်ချက် ကြည့်မိစဉ် ...။ ရှိုက်ဖိုကြီးငယ် အသွယ်သွယ်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်၏ ပြည့်စုံသော အလှက ထိုမိန်းမကိုယ်မှာ ပေါ်လွင်စွာ ...။ သို့သော် သံသယတို့ တွယ်နှောင်နေခြင်းက မသတိဖွယ် သူမခန္ဓာ ...။ ထို့နောက် အတွေးတို့နောက်မှ ကပ်လျက်သော ပြည့်တန်ဆာမျိုးရိုး ...။ ထို့နောက် ပွေ့ချီထားသော သူမကိုယ်အား မြေပြင်သို့ ပြင်းထန်စွာ ပစ်ချ လိုက်ရင်း ...

"ဖိုးလုံး ... ဖိုးလုံး ..."

"ခင်ဗျာ သခင်လေး"

အသံနှစ်ခွန်း ဆင့်ခေါ်လိုက်လျှင်ပဲ ဖိုးလုံး လုပ်လက်စ အလုပ်ကို ထားခဲ့ပြီး သခင်အနား လေ၏ လျင်မြန်နှုန်းဖြင့် ရောက်လာ၏။ မြေပြင်ပေါ်က ငြိမ်နေသော ဖွဲ့ကို တွေ့လိုက်ရလျှင် ထိတ်ထိတ်ပြာပြာ ဆိုသလို အတွေးပေါင်းစုံက ဖိုးလုံးခေါင်းထဲ ဝင်ရောက်လာလျှင် ...။ အထူးသဖြင့် စုတ်ပြနေသော ဖရိုဖရဲ အင်္ကျီက ဖိုးလုံးကို အတွေးနယ်မြေထဲ ဆွဲခေါ်နေသည်။

"မင်း မော့သီး စားနေတာလား"

"အယ် ခင်ဗျာ ... သခင်လေး"

"မင်း ကောင်းကင်က ဘာရှိလို့ မော်ကြည့် နေတာလဲ ..."

"ဗျာ ..."

"မင်းကို ရေပိုက် ယူခဲ့ခိုင်းတာ ငါ ... လုပ်လိုက်ရ"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ... သခင်လေး"

အပြေးတစ်ပိုင်း ရေပိုက်ယူကာ သခင်လေးထံ ကမ်းပေးလိုက်လျှင် သူမကိုယ်ပေါ် ပက်ဖြန်းနေသော ရေလှိုင်းလုံး ...။ ထို့နောက် ရေအဟုန်က ဖွဲ့မျက်နှာ တည့်တည့် အရှိန်ပြင်းပြင်း ကျရောက်လာလျှင် သတိလည်လာသော ယိုးမယ်ဖွဲ့။ သို့သော် ...

"ဝူ ... "

"ဝူ ဝူ အဟွတ်"

"ဝူ ... ဝူ ... မလုပ် ... မလုပ်ပါနဲ့"

"ဝူ ... ဝူ ... ဝူ ... မလုပ်ပါနဲ့ သခင်လေး အဟွတ် ဖွဲ့တောင်းပန် ..."

"အဟွန်း"

"ဖွဲ့ ... ဖွဲ့ တောင်းပန်ပါတယ် အဟွတ် ... ဝု"

သို့သော် အသနားခံ တောင်းပန်နေသော ဖွဲ့စကားတို့ကို မသိကျေးကျွန် ပြုနေသော ဥယျာဉ်မှူးမှာ ရေပိုက်လိုင်းကို မရပ်တန့်ခဲ့ပါ ...။ ဖျော့တော့ ချိ နဲ့နေသော ကိုယ်ခန္ဓာလေးက မြေပြင်ပေါ် ရပ်တည်နိုင်စွမ်း မရှိတော့သလို ရေအလျင်၏ ရိုက်ခတ်သံကြောင့် ရေမွှန်းနေရခြင်း ဖြစ်ရကာ စည်းချက် မ ညီသော အသက်ရှူနှုန်းများ။

"ဝူး ... ဝု ... အဟွတ် ... ဝူး ..."

"အဟက် ... ဘယ်လိုလဲ ... မင်းနိုးပြီလား"

ရေပိုက်ကို ချကာ ငုံ့လျှိုးသော အကြည့်နဲ့ မဲပြုံးတစ်ချက် ဖန်တီးရင်း မေး လာသော ဥယျာဉ်မှူး။

"အဟွတ် အု အဟွတ်"

"အဟွန်း ... မင်းက မြက်ခင်းပြင်ကို ဖဲမွေ့ယာ ထင်နေတာလား"

"ရှင် ... မဟုတ် ... အဟွတ် ..."

"ထ ... မင်းအလုပ် မပြီးမချင်း အချောင်ခိုဖို့ မစဉ်းစားနဲ့"

"ရှင် ... ဟုတ်ကဲ့ ... အဟွတ် ..."

ယိုင်နဲ့နဲ့နှင့် အားတင်းကာ ထရပ်လိုက်စဉ် အားအင်ချိနဲ့ မူးဝေမှု ဝေဒနာ ကို ခံစားလိုက်ရ၏။ ကိုယ်ခန္ဓာလေးက ယိုင်သွားရစဉ် အားကိုးတကြီး ဆွဲ လိုက်မိသော ဥယျာဉ်မှူး၏ လက်အား ဆုပ်ကိုင်ထားမိ၏။ ထိုစဉ် သူမအား အရှိန်ဖြင့် တွန်းလှဲလိုက်သော ...

"ဝုန်း"

"အ ... အင်း ..."

"အ ... အင့် ... အဟင့်"

ကျခဲတဲ့ မျက်ရည်တွေက အကြိမ်ပေါင်း မနည်းတော့ ခါးသီးနေတော့၏။
မြေပြင်ပေါ် ပြန်လည် လဲကျသွားသလို ကိုယ်ခန္ဓာက နစ်စိုနေတော့
အသားစိုင်းတွေက အထင်းသား ပေါ်နေသည်။ ဥယျာဉ်မှူးဆီက သရော်ပြီး
ဖြင့် ကြားလိုက်ရသော စကားက ...

"မင်း ငါ့ကို ဖြားယောင်းနေတာလား ဟမ်"

"ရှင် ... အင့်"

"မင်းအပြစ်က ကြီးသွားပြီပဲ ... ဟမ် ... သိပ်မာယာ များတတ်နေပြီလား
ယိုးမယ်ဖွဲ့"

"ရှင် ... မဟုတ်"

"တော်စမ်း ... ငါမေးတာပဲဖြေ"

"ရှင် ... ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့"

"မင်းမှာ အပြစ်ရှိလား"

"ရှင် ..."

မာထန်သော အကြည့်က သူမဆီ ကျရောက်လာလျှင် ကိုယ်ကို အားယူ ထူ
မတ်လိုက်ရင်း အပြစ်ရှိသူအလား ...

"အပြစ်ရှိပါတယ် ... သ ... သခင်လေး အင့်"

"Ok ဟိုမှာမြင်လား"

"ရှင် ..."

သူညွှန်ရာ ငေးကြည့်မိစဉ် သစ်လွင်သော သူစီးနေကျ ဖိနပ်များ။ များစွာ
သော အရေအတွက် များကြောင့် ဖွဲ့ဘာလုပ်ရမည်ဆိုတာ ချက်ချင်း သိနေခဲ့
ပါ၏။

"သွား ... ဖိနပ်တွေ ပြောင်အောင် တိုက်ခဲ့ ..."

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ သခင်လေး"

ဖိနပ်ပုံထံ လှည့်သွားဟန် ပြင်လိုက်စဉ် ...

"ဒီနေ့ ... မင်းအတွက် စားခွက်မချလို့ မျှော်မနေနဲ့"

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ"

သူမကို ကျောခိုင်းလိုက်ပြီး ရင်၌ ဖြစ်တည်လာခဲ့သော အောရှရှ ခံစားချက်။ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိလျှင် သူ့အား မျက်ရည်မိုးနှင့် စိုက်ကြည့်နေသော ဖွဲ့အကြည့်နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရ၏။ မှူး ပြန်လည် ကျောခိုင်းရင်း ဖွဲ့အား စိတ်ထဲက ပြောလိုက်သည်က ...

‘ပဲလော်ထဲ ဆားညပ်ခဲ့လို့ Sorry ပါ ယိုးမယ်ဖွဲ့ ဒါပေမဲ့ မင်းကလည်း ဒီမျိုးရိုးပဲမလား’

နားခိုးရာလို့ သတ်မှတ်ထားမိတဲ့ အရာတွေက ကိုယ့်ကို နာကျင်စေတာမျိုးပဲလေ။ အိမ်ယာမဲ့ ကလေးအချေ တစ်ယောက်ဟာ လောကကြီးရဲ့ အနှိပ်အကွတ်တွေ ကြားထဲမှာ ငိုရှိုက်ရင်တောင် အဖော်ပြုပေးမဲ့ ခေါင်းအုံးလေးက မှို့တွေထွက်ကာ ပျက်စီး နေရှာသည်ပဲလေ ...။ တစ်နေ့တော့ ဒီသုခံဘုံအပြင်က လမ်းမတွေပေါ်မှာ လွတ်လပ်စွာ လျှောက်လှမ်းခွင့် ရခဲ့ပါလျှင်။ တစ်နေ့ အဆင်ပြေမှာပါ ဆိုပြီး အားတင်းခဲ့ရသော နေ့ရက်များအား ဖွဲ့အားနာလာရပါ၏။

အလုပ်ပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက် သခင့်အလာ မစောင့်တော့ဘဲ တန်းလျား

ဆီ ပြေးထွက်လာ၏။ အလင်းရောင် မှိန်မှိန်လေးထဲက ခွေပျော့နေသော မေ
မေ့ ခန္ဓာကိုယ်လေး။ စိုးရိမ်တကြီး မေမေ့အနား တိုးကပ်လာလျှင် ခိုက်ခိုက်
တုန်နေသော မေမေ့ကိုယ်လေးက တုန်ရီ လှိုက်မောစွာ။ နှုတ်ဖျားမှ ငြီးသံနဲ့
အတူ ဖွဲ့လက်လေးအား ဆုပ်ကိုင်ခြင်းကို ခံလိုက်ရကာ ...

"ချမ်းတယ် အင်း ... အဟင်းဟင်း"

"မေမေ ချမ်းနေတာလားဟင် ဖွဲ့ ... ဖက်ထားပေးမယ်နော် ..."

"အဟင်းဟင်း ချမ်းတယ် ..."

ရှိသမျှ စောင်လေးကို ခြုံပေးလိုက်ပြီး နဖူးလေးအား အသာစမ်းမိ၏။
မေမေ အရမ်း ဖျားနေသည်ပဲ။ ဖွဲ့ သတိထား မိလိုက်သည်ကလည်း သူမ
ကိုယ်တိုင်လည်း ဖျားနေခြင်းပင်။ ထို့နောက် စုထားသော ငွေသား
အနည်းငယ်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း နီးစပ်ရာ ဆေးဆိုင်သို့ ဆေးဝယ်ရန် ကြံရွယ်
လိုက်၏။ ထိုဆေးက ဘိုင်အိုဂျက်ဆစ်။ သူမတို့ အပြင်းအထန် နေမကောင်း
လျှင်တောင် ထိုဆေးကိုသာ အမှီ ပြုခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ရာ။ မေမေ့လက်လေးကို
ညင်သာစွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း ...

"မေမေ"

"ဟင် ... ချမ်းတယ် ... ဖက်ထားပေးပါ"

မေမေ့လက်လေးက သူမကိုယ်လေးကို တင်းကြပ်စွာ ဖက်ထားတော့
ဝမ်းနည်း လှိုက်တက်လာသော သိမ်ငယ်မှုနှင့် အတူ မေမေ မရှိတော့လျှင်
ဆိုသော အတွေးက ဖွဲ့ကို ကမ္ဘာ ပျက်စေသည်မို့ ...

"မေမေ ... ခဏလေး စောင့်နော် ... ဖွဲ့ ဖွဲ့ ဆေးဝယ်ပေးမယ်နော် ..."

"အင်းဟင်း ... ချမ်းတယ် မေမေ့ကို ဖက်ထားပေးပါ ဖွဲ့လေးရယ်"

"အဟင့် မေမေရယ်"

"အင်း ... ချမ်းလိုက်တာ အဟင်း"

"မေမေ ... အားတင်းထားနော် ... ဖွဲ့ ... ဖွဲ့ဆေးဝယ်ခဲ့မယ် ... ခဏလေး စောင့်နော်"

မေမေ့လက်လေးအား ညင်သာစွာ ဖြုတ်ချရင်း အပြင်လောက ပတ်ဝန်းကျင်ဆီသို့ ပြေးထွက် လာခဲ့တော့သည်။ သူမ ယူလာသော ဆေး ကတ်လေးအား ထုတ်ပြလျှင် အရောင်း စာရေးလေးက ဖွဲ့ပြောသော အရေအတွက်အတိုင်း ထုတ်ပေးလိုက်၏။ သို့သော် အပြန်လမ်းကတော့ ဖွဲ့ အတွက် မချောမွေ့ခဲ့ပါ။ ရုတ်တရက် ကောင်းကင်ပေါ်က မိုးသား တိမ်လိပ် များ၊ ချက်ချင်း မှောင်မဲသွားသော ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်။

ဂျိမ်း ...

ဂျိမ်း

ကြောက်မနန်းလိလိ မိုးချုန်းသံတို့နှင့်အတူ ပြိုးပြိုးပျက်ပျက် လျှပ်စီးများ။ ထိုအသံတို့ကို ဥပေက္ခာပြုကာ မေမေ့ထံ လျှင်မြန်စွာ ပြေးထွက်လာသူက ဥယျာဉ်မှူး သိပ်ရွံ့သော ပြည့်တန်ဆာ အနွယ်ဝင် ယိုးမယ်ဖွဲ့။ မိုးမရွာသေး လို့ တော်သေးသည်။ သို့သော် မှောင်မိုက်သော လမ်းခုလတ် အကွေ့တွင် ရုတ်တရက် ပေါ်လာသော ကားတစ်စင်း။

"ဒုတ်"

"ကျွီ"

"အား"

ကားမောင်းသူက ဂီယာနိုင်၍လား ဖွဲ့အား တိုက်မိ မသွားပေ။ သို့သော် ကြောက်စိတ်နှင့် လဲသွား၍ ခြေဆစ် လွဲသွားပြီလား မသိ။ နာကျင်ခြင်းကို လျစ်လျူရှုကာ အပူတပြင်း ရှာဖွေနေမိသည်က မေမေ့အတွက် ဆေးလုံး

လေးများ။ ကားပေါ်က အပြေးတပိုင်း ဆင်းလာသူက သူမအနားသို့ ...

"မင်း အဆင်ပြေရဲ့လား ဘာ ... ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ"

"ဟုတ် ... အဟင့် ဟင့်"

ရုတ်ချည်း ငိုရှိုက်လိုက်သော ဖွဲ့ကြောင့် ထိုလူ နားမလည်စွာ

"မင်း ... မင်းဘာဖြစ်တာလဲ တစ်ခုခု ခိုက်မိတာလား"

"အဟင့် ... ဆေး ဆေးလုံးလေး"

"ဟင် ..."

သူပါ ဝေပတ် ရှာကြည့်လိုက်တော့ သူမ ခြေထောက်နားက ဘိုင်အိုဂျက် ဆစ် ဆေးလုံးနှစ်လုံး။ ထိုဆေးလုံးလေးကို ကောက်ယူလိုက်သူက မာန်ဟုန် ဝင့်။

"ဒါလေးလား ကလေး"

သူကမ်းပေးလိုက်သော ဆေးလေးကို မြင်လျှင် အရောင် လက်သွားသော သူမမျက်နှာ နုနုလေးဆီမှ အပြုံးလေးက လျှပ်စီးကြောင်း ဝင်းလက်သွား ချိန်၌ ထင်ရှားစွာ မြင်လိုက်ရသလို ထိုလူအား ဖွဲ့ ကြည့်မိလိုက်သောအခါ ချောမောခန့်ညားချက်က သခင်လေးထက် ပိုမည်ထင်သည်။ သို့သော်

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရှင်"

ပြောပြီး ထရပ်လိုက်စဉ် ခြေခေါက်၍ နာနေသော ဒဏ်က အခုမှ ပေါ်လာ၏။

"အ"

ယိုင်လဲသွားရလျှင် အနောက်မှ ထိန်းပွေ့လိုက်သော လက်တစ်စုံက ...

"ကိုယ် ဆေးခန်း လိုက်ပို့ပေးမယ်"

"ရှင် ဟို ... ဖွဲ့သက်သာသွားမှာပါ ... အိမ်ကိုပဲ လိုက်ပို့ပေးပါနော်"

"မင်းခြေထောက် ခေါက်သွားတယ်လေ ဆေးခန်းပြမှ ဖြစ်မှာပေါ့"

"ဟို ... အိမ်ကိုပဲ ပို့ပေးပါနော် ... ဖွဲ့ ... ဖွဲ့ အကူအညီ တောင်းတာပါ ကားခက ဖွဲ့အလုပ်လုပ်ပြီး ဆပ်ပါ့မယ် ... မေမေ နေမကောင်းလို့ ဖွဲ့အမြန် ပြန်မှ ဖြစ်မှာ အင့်"

ဟင် ... ဒီဆေးလုံးတွေက သူမ အမေအတွက်မှန်း မာန်သိလိုက်သလို ...

"အင်း ကိုယ်လိုက်ပို့မယ် လိပ်စာပြော"

မှူး သူထံ အခစား မဝင်သော ဖွဲ့အား ဒေါသတကြီး လိုက်ရှာနေ၏။ တန်းလျား၌ ညီးညူနေသော ဒေါ်ခေမာသာရှိပြီး သူမကမရှိ။ ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေတာလဲ ...။ စိုးရိမ်မကင်းသော ရင်ဝယ် ခံစားချက်။ ထိုစဉ် သူမအား ပွေ့ချီလာသော ရွယ်တူ လူတစ်ယောက်။ မှူး အမှောင်ရိပ်ထဲမှာမို့ သူတို့မြင်ဟန် မပေါ်။

သူမညွှန်ရာသို့ ရောက်လာမိလျှင် အံ့သြ တုန်လှုပ်သွားသော မာန်ဟုန် ဝင့်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ခြံထဲ ခြေချမိစဉ်က သူတွေ့မိသည်နှင့် မိုးနှင့် မြေ။ ခမ်းနား ထည်ဝါသော တိုက်အိမ်ကြီးမို့ သူတွေ့မိသည်က ဆန်းကြယ် မည် မဟုတ်။ သို့သော် အိမ်နောက် တန်းလျားက မီးအိမ်သေးသေးသာ ရှိသော အခန်းကျဉ်းလေး။ ထို့နောက် အိပ်စက် လဲလျောင်းနေသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး။ ထိုမြင်ကွင်းက မာန့်ကို အံ့သြ တုန်လှုပ်စေလျှင် ...။

"အခုလို ကူညီပေးလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို"

"ဟင် ..."

"ဟို ... ပြန်တော့နော် အစ်ကို ကားခက ဖွဲ့အလုပ်လုပ် ဆပ်ပါမယ်"

"မလိုပါဘူးကွာ ... ရော့ အကူအညီ လိုရင် ကိုယ့်ကိုပြော ... ကိုယ့်လိပ်စာကတ်"

သူပေးလာသော လိပ်စာကတ်ကို မြင်လျှင် လှိုက်တက်လာသော ဝမ်းနည်းမှု။ သိမ်ငယ်ခြင်း တို့က ဖွဲ့ရင်မှာ မဆန့်သလို ...

"အင့်"

"ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"အဟင့် ဟင့်"

"မင်း ခြေ ... ခြေထောက် နာလို့လား"

"ဖွဲ့ ဖွဲ့ စာမဖတ်တတ်ဘူး"

"ဟာ ..."

ပြိုပျက်သွားသော မျက်နှာကို ပြန်လည် ထိန်းလိုက်ရင်း ...လိပ်စာကတ် ပေးလိုက်မိသော သူ့အဖြစ်ကို ပြန်နောင်တရကာ

"ကဲပါ ... ကိုယ့်နာမည် မာန်ဟုန်ဝင့် မှတ်ထားနော်"

"ဟုတ် ... ပြန်တော့နော်"

ဇွတ် ပြန်ခိုင်းနေ၍ မာန် စိတ်မကောင်းဖွယ် ခံစားချက်နှင့်အတူ လှည့်ထွက် လာခဲ့တော့သည်။ ထိုမြင်ကွင်းကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေခဲ့သော မှူးမှာလည်း ရင်ဝယ် အမည်ဖော်မရသော ခံစားချက်ကြောင့်

‘ဒီလို ခံစားနေရတဲ့အဖြစ်ကို ငါသိပ်မုန်းတယ် မင်းတောင် အစွယ်ပေါက် နေပါပြီကော မင်းက’
